OFRANDĂ

SEVER MITITEAN

Motto:"LABIRINTUL(Vasile Dâncu)

Dedal a construit un labirint
în care era pusă la încercare
puterea omului de a se descurca.

Despre celelalte labirinturi
nicio istorie...
nicio Biblie...
niciun manual — niciodată
nu ne-au spus nimic,
cu toate că unul
cuprinde în întregime
suprafața Terrei.

Firul de ață pe care-l primim

e astfel conceput
să ni se rupă după câțiva pași.

Aici orbecăim,
iubim,
urâm...
și facem planuri
să ne-amânăm ieșirea."

I.DESCANTEC

Descântec

Să-ți fie viața ca o adiere,
și fiecare pas — un început...
Mâinile tale fie mângâiere,
și orice cuvânt —
din inimă născut.

Surâsul tău

să semene lumină,
inima ta
să fie albă stea...
Să ai privirea caldă
și senină,
tot ce atingi
să purifici cu ea.

Tot ce -ntâlnești
să înflorească-ndată...
Cât timp trăiești,
să știi doar a iubi.
Să-ți fie veșnic inima curată...
Cât timp iubești —
să nu mai poți muri.

II.MOIRE ÎN ZORI

1.Cântec în zori (Clotho)

Începe-oricare zi cu o speranță
și bucură-te-n zori, ca prima oară...
E primul pas
spre marea ta comoară:
să te trezești în zori cu o speranță.

Du-ți pasul început pân' la sfârșit,
...chiar de-o fi greu,
și chiar de-o să te doară...
căci e al doilea pas către comoară:
să duci ce-ai început pân' la sfârșit.

Iar seara, să adormi cu un surâs
și să privești în urmă-a treia oară...
Să-aduni din fiecare pas,
pentru comoară —
speranță... și răbdare... și surâs.

2.Primul pas (Lachesis)

Un pas...
și cercul se deschide...
și înțelegi că trebuie să mergi înainte,
că n-ai unde fugi
de urmele pașilor tăi.

Și înțelegi
că nu poți merge decât prin tine,
că nu poți fi decât ceea ce ești:FIU
—Ființă,
Iubire,
Univers deschis întru desăvârșire.

N-ai unde fugi...
și, indiferent dacă urci sau cobori,
dacă zbori
sau te împiedici,
rămâi între cer și pământ,
între lumină și întuneric —

o lacrimă
prelinsă din MONADĂ,
și nadă
roadelor grele din pașii semănați.

Oricum ai fi, ești doar o sămânță
care răsare în fiecare pas
și care n-are loc pentru popas.

Iar dacă nu înțelegi,
am să le-nghesui pe toate
într-o singură regulă, simplă:
...Atunci când te privești, poți vedea...
...Atunci când te înțelegi, poți înțelege...
...Atunci când te iubești, poți iubi...

Așa că...
poți să mergi liniștit.

3.Șoapte în zori (Atropos)

...Libertatea
are gust de țigări și sudoare,
de lacrimi urcate până la Soare,
cu multă... infinită răbdare.

...Pacea
are gust de candoare,
de lacrimi uscate la Soare,
cu multă... infinită răbdare.

...Iubirea
are gust și culoare
de Libertate... de Pace... de Soare...
de multă... infinită răbdare.

III.SOPTIRI DIN LABIRINT

1.Curriculum Vitae

Sufletul meu
s-a născut pe Valea Șuligii.
Acolo
am făcut primii pași:
cu haiducii bunicului Vasile...
cu Biblia bunicii...
cu basmele mamei
și cărțile tatălui meu.

Și tot acolo
am privit pentru întâia-ș' dată
lumea cea mare și largă
printre butoanele radioului vechi.

Dar anii
s-au prelins unul după altul
pe obrajii mei palizi...
și lumea cea mare și largă
s-a dovedit a avea
mult mai mult de patru butoane...

și prea puține albe printre ele!

Încercat-am marea cu degetul
și munții pieptiș...
câmpiile fără umbră și margini,
și pădurile altor hotare...
dar nicăieri n-am găsit
haiduci ca ai bunicului Vasile...
și nici un alt radio,
cu butoane
albe,
precum cei patru
atât de dragi copilăriei mele
din Valea Șuligii.

2.Jurnal

Viktring (Austria), 2003

Spre răsărit mă poartă în orice dimineață
a gândului carare când mă îmbrac în

lut...
și-ncep cu disperare, și dragoste de viață,
o nouă zi sub cerul prea-nalt și prea tăcut.

Mă risipesc cu trudă pe dunele clepsidrei,
până-mi șoptește seara c-o zi a mai trecut,
prin labirintul Vieții — prea-nalt și prea tăcut...

Și iarăși vine noaptea, cu stele căzătoare...
și-mi ling în taină rana sub cerul așternut...

...în labirint de vise...prea-nalt... și prea tăcut.

3.Cântec de sare

Trec zilele mele un munte de sare
cu ranițe pline de griji în spinare,
cu ochii plecați și sleiți de culoare,
cu buzele arse și răni la picioare.

Mă țin, ostenit, de aceeași cărare,
cu dinții-ncleștați și cu mâini de
sudoare...
și-atunci când mă-mpiedic, însemn cu
răbdare
un vers tremurat pe nisipul de sare.

Doar noaptea m-alintă — cu vise
ușoare...
tresar și oftez, pe-a Robilor Cale,
și roua se-adună, pe obraji să coboare,
odată cu zorii, aceeași chemare:

„Ajută-mă, Doamne, la încă o zi,
să-mi port cu demnitate țărâna
călătoare...
că am nevoie, pentru a trăi,
doar de prieteni... și de-un loc sub soare.”

4.Joc de copil

Copil mi-este sufletul...
pururi copil,
albit de rotiri siderale...
În jocul lui galeș,
înalt
și fragil,
e-adesea un cântec de jale.

L-au nins constelații
rotinde-n finit...
El încă mai crede că plouă.

Se-oprește adesea
din joc,
ostenit,
cu genele pline de rouă.

Copil mi-este sufletul...
zilnic vândut
pe haine, mâncare și bani...
Se umple cu lacrimi
ulciorul de lut
la cumpănă grea dintre ani.

5.Cântec în picioare

(la 28 de ani)

Mă poartă Trenul Vieții cu spatele-nainte...
conductorii, în haite, mă-ntreabă de bilet...
îi mituiesc cu lacrimi și zile chinuite,

să-l roage pe mecanic să meargă mai încet...

Și-i rog cu cea mai tristă tăcere și răbdare
să-mi caute și mie un loc să-mi odihnesc țărâna ostenită de gând și căutare...

Ce scump a fost biletul!... și încă-l mai plătesc
cu lacrimi, umilințe... cu valuri de sudoare...

...aproape trei decenii!...și toate pe culoare!

6.Cântec mocnit

Un cântec mi-e viața...

un cântec șoptit,
cu multe...
prea multe refrene...
sub Roata de Stele mă poartă rotit
pe aripi de umede gene.

Un cântec mi-e viața...
ecoul șoptit
scâncește la porți ferecate...
Pe lungi portative mă-ngână smerit,
cu note de rouă... sărate.

Un cântec mi-e viața...
un cântec hrănit
cu visuri, prieteni și porți...
Un cântec mi-e viața,
un cântec mocnit,
sub vreascuri de zile și nopți.

7.Printre flori

De-am fi trăit printre flori,
am avea ochii umezi,
deschiși către cer —
și-n zori am ascunde sub pleoape
semințe de stele...

De-am fi trăit printre flori,
ne-am purta inima în petale,
fără teamă de vânt, de omizi și de gâze,
așteptând
al fluturilor sărut...

...dar am trăit
printre oameni ce ne-au învățat
că viața este o luptă...
că liniștea și fericirea
au rădăcinile în minciună,
semințele în egoism

și prețul suferinței...

...de-am fi trăit printre flori!...

8.Cântec de zi

Viața mea e un drum de tăceri,
călcat în picioare mereu de cuvinte...
o lungă cărare prin azi, dinspre ieri,
cu urme de-aduceri-aminte...

Viața mea e o umbră de lut,
prelinsă pe obrajii Planetei Albastre...
o jilavă rană de cântec tăcut,
scâncind pe la porțile voastre...

Viața mea e o noapte și-o zi,
rotinde-agale la târgul de vară...
rotund carusel către clipe târzii —
mereu mai aproape de seară...

9.Cântec de seară

Ne prinde-asfințitul cu pumnii crispați,
sfios, pe bancnote de mici bucurii...
Pe Aurul Vieții, cu zimții înalți,
ne-aruncă zarafii un pumn de hârtii.

Cu ele ne-abatem, când stele răsar,
la crâșma de vise... în taină să bem,
cu gândul și ochii plecați în pahar...

Atât e al nostru!... atât mai avem
curaj să pretindem pe-al clipei tumult...

...ce-amară-i saliva la timpul trecut...

10.Panta rhei

Din leoaica de ieri
a rămas doar o mână uscată,
întinsă în golul dintre noi.
...ieri era fulger...
astăzi, triste ploi
se scaldă-n bălțile ochilor goi.

Alte leoaice locul i-au luat
în jungla în care, ieri,
era stăpână...
Vor fi și ele, mâine, doar o mână
întinsă...
spre-o lume păgână?!...

Unde s-au scurs atâtea primăveri?
Felinitatea ei pură, suavă?...
Din leoaica de ieri
a rămas doar o mână întinsă...
o babă.

11.Gând rebel

Un gând rebel mă mistuie-n orbite:
să nu mai dorm... și să pornesc prin noapte
cu o țigară-n mâinile ostenite...
și, izbăvit de probe și ispite,
să mă dezbrac de rolurile-asumate.

...să nu mai car cu mine vreo speranță...
să nu mai vreau cu timpul să mă-ntrec...
doar libertatea dragostei de viață
și bucuria de-a ieși din cerc.

...iar noaptea asta-naltă, înmiresmată
de-un pachet albastru de Rebel,
să o trăiesc până la filtru, toată!

...cine mai știe mâine cum va fi

și dimineața ce ne va aduce...

...în noaptea asta...cobor de pe cruce!

12.Semn de carte

Nu mi-a rămas nimic din ce-am trăit...
poate doar flori presate într-o carte.
Din ce-am avut frumos, curat și viu —
ori le-am vândut...ori fost-au închiriate.

Nu mi-a rămas nimic din ce-am crezut...
s-au ofilit pe buze de-așteptare.
Din ce-am tânjit cu sete ca să fiu —
nici n-am prea fost...nici n-are căutare.

...nu mi-a rămas decât un semn de carte,
în nopți târzii, de veghe să rămână —
când fila care trece se desparte
de ostenita mână de țărână...

13. Cu mâinile goale

Copil sărman, în lume am pornit
ca să-mi aprind țigările din stele...
n-aveam un ban, nimic de risipit,
doar versurile, visurile mele.

Prin ierburi ude pașii mi-au purtat
țărâna fremătândă și subțire...
n-aveam bagaj de strâns și adunat,
doar buzunare pline de iubire.

Pribeag trecui orașul cu asfalt
și blocuri ca pădurea tenebroasă...
fără busolă, Nordul am aflat:
„Oricum ar fi, Viața e frumoasă!”

Cu mâinile goale prin lume-am trecut,

și-am trăit... și-am cântat în tăcere...
când drumul către mâine n-am știut,
mi-am reaprins țigările din stele.

14.Panorama

Viața
își deapănă firul
peste micile noastre dureri...
ce se pierd, nevăzute,
ca niște valuri
pe malul unui țărm necunoscut.

Nimeni nu va ști
câte nisipuri sărate-au adus...
ce mâluri amare
au smuls dureros din adâncuri...

E loc destul

pentru fiecare val
să se prelingă dureros
pe obrajii unui țărm îndepărtat...

deasupra căruia
constelații se nasc și se sting
în fiecare clipă...

și peste care
Viața
își deapănă înainte
firul ei
fără început
și fără sfârșit.

15.Refren cu oameni mari

motto :
"...anii ne-aduna pașii
si ne trezim mai înalți decât ieri...
mai vanjosi...

deși n-ar trebui să uităm
că totul se construiește
pe mladita aceea suavă...
pe Copilul din Noi"

Ne-mpresurară anii — de-abia putem zări
prin cercurile vremii mlădița de-nceput...
Înghesuiți de gânduri, uitați de bucurii,
ne ninge-ncet frunzișul în care am
crezut.

Pe fruntea erodată de vânturi și de ploi
a-ncărunțit seninul și zările de ieri...
Întroienită-i calea întoarcerii-napoi...

Ne-am răsucit coroana spre foste
primăveri —
de-abia simțim prin vene coliva de
prezent...

...la noi,chiar și trecutul rămâne
repetent...

16.Lui Ego

Mi-ai însoțit privirea pe pământ,
înfometat de forme... și culori...
Vameș mi-ai fost... și cenzor pentru gând...
și fost-ai luda de atâtea ori!

Tu m-ai vândut... și tu m-ai cumpărat...
tu mi-ai tradus... tot ce... n-am înțeles
din tot ce fost-a pur și-adevărat...
doar cu cenușă-n palme m-am ales!

Vai!
Cântec de greieri închiși în cutie!
Mereu crezut-am... că e cutia vie!

17.Cântec în șoaptă

motto:

„...poieniță, ierburi line,
drag mi-ar fi s-adorm în tine
pe sânul pământului...
în bătaia vântului...
la marginea codrului...
către Steaua Nordului...
spirală de fum
la capăt de drum”

Trecut-am prin tine, Pădure,
pribeag și străin de cărări...
zadarnice-a tale chemări,
...n-aveam nici toiag, nici secure...

În șoaptă intrat-am în tine...

în șoaptă-am cântat și-am trăit...
doar șoapte rămâne-or de mine!

Zadarnice haite străine
trimis-ai sa urlu smerit...

...sunt cântec in șoaptă...Atât.

IV.ȘOAPTE DE LUT

1.Șoapte de lut

De-ai ști tu...
de-ai ști cum mă doare
țărâna ta dulce de floare...
surâsul tău galeș ce-adună-n priviri
corola de speranțe și-amintiri...

De-ai ști tu...
de-ai ști cum mă doare
vara ce-ți pâlpâie-floare...
în taină, pe obraji curgătoare...

De-ai ști tu...
de-ai ști cum mă doare
povestea-ți ascunsă-n petale...

Și-mi zâmbești
ca o rază de soare...

...de-ai ști cum mă doare!...

2.Floare de ceară

Făclia de veghe cu lacrimi o stingi,
seară de seară...
Ce să-ți mai dau să nu mai plângi,

floare amară?

Să-ți dau țărâna mea presărată pe glie?...
Aripa mea de hârtie?...
Poemul meu
neatins de condei?...
Icoana prelinsă
a ochilor mei?

Galeș mă pâlpâie ochii tăi calzi,
seară de seară...
Ce să-ți mai dau să nu mai arzi,
floare de ceară?

3.Cântec de dragoste

De-ai ști tu, lubire,
cum e inima mea,
măcar atunci când ți-e frig,

m-ai strânge în brațe...

De-ai ști tu, lubire,
ce galeș aluneci
pe obrajii mei uzi,
măcar atunci când îți vine să plângi,
m-ai săruta...

De-ai ști tu, lubire,
cât de lin te visez,
măcar atunci când adormi,
te-ai dezbrăca de tristețe
și te-ai așeza lângă mine
sub așternuturile Căii Lactee...

4.Dragei mele

Șoptește-mi la ureche tăcerea ta
fierbinte,

s-aud cum șipotește izvorul tău curat...
Să-mi spăl în el povestea și tot ce-am adunat,
să mai întorc o filă... și pasul înainte.

Cu fruntea încrustată de gânduri și tăceri,
s-ating pământul jilav al frumuseții tale,
cu ochii strânși, ascetic, la orice întrebări.

Chiar de-mi vei fi cunună de lauri și de spini,
să beau paharul Vieții... oricât ar fi de mare...

...să-mi urc în flori nectarul... amar... din rădăcini.

5.Cântec de veghe

motto:

„...ai ațipit, lubire,
pe inima mea...
ca un descântec
scâncește prin somn amintirea
dulce-amar...”

Ce greu adormi tu, lubire!...
Până în zori mă privești
cu ochii tăi mari,
așteptând să-ți șoptesc
povești și cântece dulci de alint...

Ce greu adormi tu, lubire!...
Eu cad adesea frânt de oboseală...
tu scâncești... și mă chemi... și mă certi...
De ce nu mă lași tu, lubire,
să-mi odihnesc țărâna ostenită?

Ce greu adormi tu, Iubire!...
Ca un copil răsfățat
te revolți la fiecare tăcere de-a mea...
neștiind că pe mine
mă paște Viața de multe ori pe zi...

Ce greu adormi tu, Iubire!...
E-aproape dimineață
și-abia ai ațipit pe pieptul meu...
și nu îndrăznesc să mai mișc,
te veghez cum scâncești și te tângui în somn...

Ce greu adormi tu, Iubire!...
Din ce în ce mai greu,
cu fiecare zi și noapte care trece
departe de cine ți-e drag...
Ce să-ți mai cânt
ca să adormi, Iubire!?...

6.Cântec de dor

Mă cuibăresc în gândurile mele,
cu așternut de doruri mă-nvelesc
și, dezbrăcat de bune și de rele,
mă-nalț în vis, sperând să te-ntâlnesc.

În urma mea, o mână de țărână
înoadă-n somn șoptita mea poveste
c-un fir prelins de-a ochilor fântână...

...departe ești... și nu-mi mai dai de veste!...
...doar visele-n picioare mă mai țin...

...mă sting de dor puțin câte puțin...

7.Cântec singur

N-am să-ți mai bat prea mult la porți,
Iubire...
mi-e inima o rană ostenită
ce bate către tine în neștire...
da-i poarta-nchisă... casa-i părăsită...

Și am să bat din ce în ce mai rar...
ceasul iubirii nu-l mai știi întoarce...
din ce-am avut, doar un surâs amar,
precum un vierme,-n suflet loc își face...

Cu drag și dor de tine mi-am hrănit
speranța... și iubirea... și puterea...
Vom împărți ce nu ne-a fost sortit
și între noi va crește iar tăcerea..

8.Cântec de mahmur

Departe ești!...

departe ca un dor
ce s-a uscat pe buze și n-a mai fost
rostit...
ecoul tău mă mistuie c-un gol
ce mi-a umplut ce nu mi-a fost sortit...

Departe ești!...
departe ca o zare
ce îmi separă toamna de foste
primăveri...
ecoul tău e rana care doare
din mădularul retezat de ieri...

Departe ești!...
departe ca un vin
ce și-a lăsat în urmă beția să mă-
ngroape...
mahmur spre tine încă mai închin,
ecoul tău în carnea mea să sape...

9.Cântec de pribeag

Iubire, Iubire...
de când nu ți-am mai scris
s-au perindat prin mine cărările de-a rându’
și mi-a rămas, din tot ce mi-a fost scris,
doar cerul, sus...
și-aicea, jos, pământu’...

Iubire, Iubire...
de când nu ți-am mai spus
cum îmi mai port țărâna pe sub stele,
n-am mai primit de nicăieri răspuns —
numai ecoul gândurilor mele...

Iubire, Iubire...
de când n-am mai șoptit
tăcerea-mi ostenită la tine-n așternut...
deși trăiesc... îmi pare c-am murit...
deși nu-s mort...

n-am mai trăit demult...

10.Cântec de departe

Departe ești!...
atâta de departe,
c-abia cu nostalgia mai pot să te mângâi...
port chipul tău în suflet ca pe-o carte,
ascunsă-n sân...
și noaptea căpătâi...

Departe ești!...
deșertul lung al zilei
mi te-nfiripă oază-n depărtări...
alerg mereu pe dunele Clepsidrei,
dar te găsesc doar noaptea,
pe-a viselor cărări...

Departe ești!...
un cântec de departe
scâncește-n taină dorul meu tăcut...
Și încă mai trec prin locuri fermecate
să mai sărut țărâna pe unde ai trecut.

11.Cântec de toamnă

Veștede vorbe
cad ostenite-n
sufletul meu...
soarele câtă-n
geamul privirii
parcă mai greu...

Pleoapele grele
iar se apleacă
ude de vânt...
pașii tăcerii

calcă pe frunze
ca pe-un mormânt.

Noaptea privirii
mestecă gânduri
și insomnii...
buzele mele
caută-n lacrimi
vechi bucurii...

Șoapte uitate
bântuie triste —
parcă-s strigoi...
fost-am odată
amândoi UNUL...
azi suntem doi.

12.Cântec din adâncuri

Ce lungi și reci mi-s nopțile de-o vreme!...
Ce greu adorm!...
ce singur mă trezesc!
Încep să urlu...
dar sfârșesc a geme
sub cerul tău adânc, nepământesc...

O rană veche iar o simt deschisă...
mi-o ling în taină și m-aud scâncind...
Văd fumegând privirea ta încinsă...
Simt gust de sânge!...
ochii mi se-aprind!

V.SOAPTE TARZII

1.Poezie

Poezie, poezie...
rouă-n floare de hârtie...
vis fugit din închisoare...
duioșie care doare!...

Poezie, poezie...
strop de cer și apă vie
peste rana mea târzie...

Poezie, poezie...
clipa mea de bucurie...

...dar divin și nebunie...

2.Pastorală

Păstor de visuri sunt... și de cuvinte...
le-adăp în suflet și-apoi le pasc în gând...
cu ele urc pe piscurile sfinte...

până mă cheamă zorii pe pământ.

Pasul lor cald îmi dăltuiește drumul...
laptele lor e rugăciunea mea...
mă poartă în spirale, ca și fumul,
mereu spre cer, mereu spre-aceeași stea.

Chiar de mă cheamă zorii pe la stână,
eu duc cu mine tot ce-am adunat:
și flori, și înălțime, și lumină...

Poate-am să vin din nou înlăcrimat,
cu ochii-umbriți de fumul de la stână...
și-n lacrimi duce-oi cerul înstelat!

Dar ce-am să fac dacă-o să vină toamna
și munții mei o să rămână goi?!...

...am să vă rog, oițe dragi, din suflet —
dacă plecați, să mă luați cu voi!

3.Balada celor Șapte

(fii ai ploii și-ai celor patru vânturi)

Copii suntem
...ai ploilor de vară
și-ai celor patru vânturi călătoare...
Pe malul Vremii,
umbra noastră rară
de trestii prea subțiri...
prea gânditoare...

La margini de pădure seculară
ne străduim
s-aprindem câte-o floare
pe umbra noastră firavă și rară
de trestii prea subțiri...
prea gânditoare...

Tot ce avem

e-a viselor comoară...
(și, recunoaștem,
nu-i prea hrănitoare...)
și umbra noastră firavă și rară
de trestii prea subțiri...
prea gânditoare...

4.Cântec de fum

motto:

„Cărăruie-ngustă-n verde
profirel sălbăticesc...
multe gânduri ard în mine,
multe gânduri mă topesc...
și răsare-n urmă-albastru
pârâiaș cu apă vie,
prelingându-se în taină
pe obraji și pe hârtie...”

Tot pâlpâie gândul pe suflet de ceară,
de firul Vieții c-o scamă legat...
fărâme de suflet, prelinse-n cerneală
pe palizi obraji de hârtie coboară
când vânturi și ploi peste mine se abat.

Și-mi tânguie vântul povestea târzie
pe fluier de frunze și vise uscate...
Câte rămâne-vor verzi și înalte?
Câte-mbrăca-mi-or cărarea pustie?

Ce lacrimi albastre-ar putea să îmi stingă
arșița-ntrebărilor mele de taină?
speranța și teama — rămase în tindă...

...doar fumul răspunde, urcând către stele,
când pâlpâie gându-n albastră tăcere...

...și firul tot arde...cu zilele mele.

5.Cina cea de taină

motto:

„...mă iartă Tu, Doamne...
mă iartă că sânt
doar clipă prelinsă
pe obrajii de pământ...
te rog de mă iartă
că-n tot ce exist
sânt lacrimă-albastră
și rană de Christ...”

Încă o zi...

încă un pas...
firimituri
doar au rămas,
iar, ca potir...
iar, ca potir,
o calimară...

S-adune lacrimi
în perechi:
vinul cel nou
și vinul vechi...
anafura
de fiecare
seară...

6.Șoapte târzii

S-a dus și vara asta... s-a dus spre alte zări

să-și dăruiască roua și-amiezile fierbinți.
eu am rămas în urmă, pe jilave cărări,
să-mi mituiesc trecutul cu treizeci de
arginți...

Mă însoțește vântul prin frunze ruginii
și umbrele-aplecate, umil, spre răsărit,
să mai privească-o dată cărările pustii...

Tiptil pășește toamna pe lutul ostenit
și-mi ofilește gânduri, speranțe, bucurii...

...ce lungă va fi iarna!...cât de târziu va
fi!..

7.Jurnal

(după Edgar Allan Poe)

Încă o zi pe-obraji mi s-a prelins
și-n ochii mei n-a mai luci vreodată...

dar simt sămânța ei mocnind un vis,
chiar dacă-mi spune corbul: “niciodată!”

Și, cu-un surâs luat pe datorie,
mă las sedus încet de lumea caldă
a viselor ce-n ochii mei se scaldă.

În zori porni-voi iar cu o speranță,
chiar de-o fi grea... și, poate,
înverșunată...

...chiar de-am s-aud
ecoul:"nicioodaaaată"...

8.Povestea celor șapte

Tot mai rar
ni se-impreună pașii
și palmele-ostenite în rugăciune...

tot mai singuri cărăm
pe sub ’naltele stele
fărâma de lumină din tăciune...

Tot mai rar
ne mai pâlpâie gândul
în ochii aplecați peste tăceri...
tot mai jilav și nud
se prelinge prezentul
pe obrajii bucuriilor de ieri...

Tot mai rar
ne mai tremură glasul
când Viața ne face complici...
De mai suntem copii,
ne contestă obrazul...
și sufletul ridat de cicatrici...

9.DACĂ

(de-ai ezitat)

De-ai ezitat vreodată în fața bucuriei
de-a fi așa cum, tânăr, știai că vrei să fii...
de-ai presimțit în suflet abisul poeziei
și-ai încercat cu vorbe de stele să te ții...

De-ai regăsit cărarea pe unde-ai pribegit
și-ai măsurat țărâna cu pașii osteniți...
de te-ai uitat cu jale la cuibul părăsit
și ți-ai adus aminte de frați... și de
părinți...

De ți-ai cotit speranța spre foste bucurii
și-ai știut din prima clipă că nu știi unde
duce...
de-ai spus măcar o dată „mi-e greu!” și
„nu mai pot!”
dar ai cărat cu râvnă aceeași veche
cruce...

De-ai semănat cu grijă — și alții-au treierat...
de-ai râs, plângând în tine, de singur ai vorbit...
de-ai înmulțit cu trudă — și doar s-a adunat...
atunci, cu siguranță,
ești OM...
și ai trăit .

10.CĂRĂRILE MELE

Cărările mele, bătute de ploi,
nicicând nu-mi arată vreun drum înapoi...
mi-arată doar florile arse de soare
și umbre șoptite în zbor de cocoare...
doar frunze uscate, bătute de vânt,
și urme de pași ce-au rămas pe pământ.

Tăcerile mele, bătute de vânt,
șoptite își cată un loc pe pământ...
prin foșnet și freamăt, în colț de pădure,
gătite s-aline... gătite să fure
murmurul celor ce singuri își cată
izvoare ce stâmpără setea de apă.

Scânteile mele,aprinse pe drum,
demult nu mai lasă cenușă și fum...
prelinsu-s-au toate pe luciu de ape,
când vin căprioare cu cer să se-adape,
să poarte cu ele, în iernile grele,
opaiț de gânduri și raze de stele.

11. CÂNTEC CLIPEI

(după Grig Salvan)

Nimic n-a rămâne
din zbuciumul nostru de lut...
nimic din nisipul cu trudă și-ardoare

cernut...
nimic din văpaia ce-a ars în privirile noastre...
nimic din noianul de visuri, cât cerul — de-albastre.

Păli-vor pe drum credința, iubirea și ura...
din tot ce-am slăvit, abia de-a rămâne măsura...
pe tot ce-am clădit, sălbatic va crește natura.

Și stelele mor... de Chronos încet devorate...
ne-am stinge și noi... în vânt, lumânări tremurate...

...ce mare e Clipa!...și cât de mărunte sunt toate!...

12. Cântec pentru Geea

Pământule drag!
— arca mea călătoare
prin potopul de cer...
iartă-mi visul
născut porumbel...
Pământule drag!

Iartă-mi ruga mea udă de seară...
pâlpâirea scurtă și rară...
gândurile calde și reci...
rătăcitele mele poteci...
Pământule drag!

Pământule drag!

— podul meu peste râuri de stele...
primește cărarea palmelor mele
și șoaptele triste,
duioase,
rebele...
Pământule drag!...

VI. POST SCRIPTUM

1. POST SCRIPTUM 1

De nu mai ai putere să ții în mâna ta
toiagul cu peniță ce-ți ușurase drumul...
de simți vibrând în tine o lacrimă de stea,
dar norii grei te-ngroapă cu umbrele și
fumul...

De simți că orice-ai spune e vechi... și s-a mai spus...
iar mierea strânsă-n faguri ți-e falsă și amară...
de n-ai acoperire la anii ce s-au dus
și lira ta de aur ai da-o pe-o țigară...

De simți cum bate vântul prin tot ce-ai semănat
și-a răsărit doar clipa ce-ți susură în vene...
dacă-ai pierdut pariul și când l-ai câștigat...
inspiră...
închide ochii
și simte-adânc sub gene:

"inspir: întreaga lume se cuibărește-n mine...
expir: cu-ntreaga lume, în lume mă topesc...

nu știu cu siguranță dacă e rău sau bine
dar știu cu siguranță
că sânt...
și că trăiesc."

2.POST SCRIPTUM 2
(CÂNTEC DE RĂSCRUCE)

De se prelinge cerul pe-obrazul tău de
ceară
și palmele crispate pe tâmple ți-au
rămas...
de-ți bântuie trecutul în fiecare seară
și somnul... și nesomnul... și lacrima din
glas...

Dacă ți-e ziua noapte... și vezi spre
răsărit
doar cețuri furtunoase și ziduri care dor...

iar Steaua ta Polară în nori s-a rătăcit
și simți sub tine golul celui din urmă
zbor...

De ți se frânge gândul și cade ostenit
de-atâtea cercuri oarbe și-atâtea
întrebări...
de porți pe umeri cerul și, căutând strivit,
nu mai zărești vreun umăr în cele patru
zări...

De simți în creștet clipa căzând
neîncetat
și inima îți pare că numără-napoi...
de n-a rămas nici praful din tot ce-ai
adunat
iar urmele lăsate s-au șters de-atâtea
ploi...

De ți se pare cerul un munte greu de nori
și-a inimii văpaie rămas-a un tăciune...

de nu mai ai puterea să fii... și nici să mori...
rostește-adânc în suflet această rugăciune:

**„Sunt doar ceea ce merit... și merit tot ce sunt...
Îți mulțumesc, Părinte, de tot... și pentru toate...
Primește de la mine umilul meu pământ —ofrandă — rugăciune de viață și de moarte.

Și facă-se de-a pururi doar Voia Ta deplină —
eu sunt pământul jilav... Tu seamănă ce vrei...
dar fă ca să răsară doar pace și lumină,
și cheamă-i să culeagă... pe toți copiii Tăi...”

3. POST SCRIPTUM

(Inscripție pe urma unui pas)

Când trepte-înalte îți răsar în cale
și norii grei se-ngrămădesc pe cer...
când vezi că plouă a sfârșit de lume,
vorbe grele vânturile cern...

Când nu găsești în jur nicio ieșire
și nici un adevăr în calea ta...
când spui o șoaptă — și-ți răspunde-un urlet,
pe surâs primești privire rea...

Când nu ai niciun semn de vreme bună
și prin furtuni te simți rătăcitor...
când nu ai energia necesară
să dai speranței și iubirii zbor...

Când plouă cu răceală peste tine
și ud până la piele te găsești...
când n-ai nicio fărâmă de speranță —
îți mai rămâne-o cale să încerci:

...să îți pleci ochii către treapta care
te-așteaptă să te-înalțe cu un pas...
...să lași să curgă ploaia peste tine
spre-a te spăla de tot ce-i rău... și fals...
...să nu te lași strivit de vorbe grele
și nici să nu mărești vuietul lor...
iar de ți-e frig... să te învelești cu haina
răbdării și iertării tuturor.”

Dacă răzbești... și dacă a ta cale
să ieși din noapte te va ajuta,
să lași și tu un semn în pașii tăi
pentru acei ce vin în urma ta.

VII. EPILOG

EPILOG

Fărâma mea de lume... atât cât mi-a fost dată,
primită de la mamă... furată de la tată...
cu ceruri ce se scaldă în ape de cleștar...
cu-a lutului binețe in roade pe hotar...
cu fluturi, flori și oameni... cu lacrimi, câteodată...
fărâma mea de lume!... atât de minunată!

Fărâma mea firavă și jilavă de tină,
ce m-a purtat prin lumea de umbre pe retină...

ce mi-a cernut nisipul cu trudă și răbdare...
ce mi-a vânat Morgane și stele căzătoare...
suprema mea virtute... și singura mea vină...

Fărâma mea din toate câte-am gustat pe drum
îmi pâlpâie-n orbite, șoptit și fără fum...
Edenul e departe, la mii de ani rămas...
mormântul pare primul și ultimul popas...
rotind prin constelații am să-mi hrănesc de-acum
doar micul meu opaiț — merindea mea de drum...

《 ========== 》

CUPRINS

-motto:"Labirintul, Vasile Dancu

I. DESCANTEC

II. MOIRE ÎN ZORI

1.Cantec in zori
2.Primul pas
3.Șoapte in zori

III. ȘOPTIRI DIN LABIRINT

1.Curriculum vitae
2.Jurnal
3.Cântec de sare
4.Joc de copil
5.Cântec in picioare
6.Cântec mocnit
7.Printre flori

8.Cântec de zi
9.Cântec de seară
10.Panta rhei
11.Gând rebel
12.Semn de carte
13. Cu mâinile goale
14.Panorama
15.Refren cu oameni mari
16.Lui ego
17.Cântec in șoaptă

IV.ȘOAPTE DE LUT

1.Șoapte de lut
2.Floare de ceară
3.Cântec de dragoste
4.Dragei mele
5.Cântec de veghe
6.Cântec de dor
7.Cântec singur
8.Cântec de mahmur
9. Cântec de pribeag
10.Cântec de departe
11.Cântec de toamnă
12.Din adâncuri

V.ȘOAPTE TÂRZII

1.Poezie
2.Pastorală
3.Balada celor șapte
4.Cântec de fum
5.Cina cea de taina
6.Șoapte târzii
7.Povestea celor șapte
8.Jurnal (după E.A.Poe)
9.Daca(după R.Kipling)
10.Cărările mele
11.Cântec clipei
12.Cântec pentru Geea

VI. POST SCRIPTUM

1. Post scriptum 1
2. Post scriptum 2(cântec de răscruce)
3. Post scriptum 3(inscripție pe urma unui pas)

VII .EPILOG

OFRANDĂ-Postfață

"Ofrandă" nu este doar o carte de poezie. E un labirint construit deliberat, asemenea celui al lui Dedal, unde cititorul este invitat să-și caute drumul prin propriile sale umbre și lumini,o hartă vie — un labirint de lumină și umbră, de carne și duh. Un spațiu care nu cere să fie înțeles, ci locuit.

Fiecare poem e o cărare, uneori lină, alteori frântă, dar mereu sinceră. Nu e nimic gratuit aici. Nicio strofă nu joacă teatru. Niciun vers nu e pus ca să placă. Totul e așezat cu mâinile goale — ca lutul care prinde formă doar când e frământat cu răbdare, cu dragoste și cu

teamă sfântă.

Volumul nu oferă răspunsuri, ci alternative, propune o formă de adaptare care nu trădează ființa: un cântec în șoaptă ca răspuns la constrângerea socială,
un strigăt din adâncuri ca răspuns la labirintul emoțional,
un cântec pentru Geea ca respirație ultimă în fața închisorii mentale.
Aici, salvarea nu vine de sus, nici din afară.Ea se înfiripă în mers, ca un fir de ață ce nu promite ieșirea, dar care te ține viu cât încă mai cânți.

El se citește linear, ca o succesiune de versuri, dar se poate citi și concentric, ca o serie de cercuri ce se închid și se redeschid mereu în jurul aceluiași nucleu: ființa în încercarea de a se

înțelege pe sine și de a găsi un rost.

Citatul din Vasile Dâncu plasează cititorul într-o stare de inițiere: labirintul nu e doar fizic, ci viața însăși, cu ziduri invizibile.

Firul de ață care se rupe simbolizează fragilitatea instrucțiunilor exterioare; omul trebuie să-și croiască drumul singur, prin experiență.

Poarta de intrare

Totul începe prin Descântec, binecuvântarea de la poartă, adierea de lumină care promite că viața poate fi trăită cu mângâiere, cu inimă curată și cu iubire. Este ca o pecete pusă

înaintea încercărilor, o amintire că drumul, oricât ar fi de întunecat, are mereu la rădăcină o chemare spre puritate— un fir subțire de lumină care să însoțească fiecare pas.

Începutul nu se grăbește să arunce cititorul în rătăcire, ci așază la intrare o rugă de drum,astfel incat,indiferent ce ți se întâmplă pe cărare, chiar și atunci când firul Ariadnei se rupe, să rămână în tine acest ecou: cât timp iubești, nu poți muri.
El este poarta de intrare în labirint, o formulă magică de deschidere. Așa cum în basme eroul primește un dar sau o binecuvântare la început de drum, aici cititorul primește această „îmbrăcăminte de lumină”. Nu e doar

urare, e armură invizibilă: blândețea, surâsul, curăția inimii sunt puse ca arme subtile împotriva labirintului existenței.
Apoi apar Moirele, cele trei țesătoare ale sorții, ca trei voci care dau "instrucțiunile de drum":
-Clotho: "Începe ziua cu o speranță, încheie-o cu un surâs și adună din fiecare pas răbdare." Ea arată că începutul nu e un gest exterior, ci o atitudine lăuntrică.
-Lachesis: "Nu poți merge decât prin tine însuți. Orice drum trece prin propria ființă." Lecția ei este fidelitatea față de sine: oglinda, înțelegerea, iubirea.
-Atropos: "Libertatea, pacea și iubirea au gust de sudoare, de lacrimi, de soare." Ele nu sunt abstracțiuni, ci

experiențe trăite, cu răbdare infinită. Astfel se naște un fir de călăuzire. Nu e o hartă exactă, nu e promisiunea unei scurtături, ci un cod interior. Drumul care urmează — prin labirintul fizic, emoțional și mental — se va încurca, va lovi pereți, va traversa umbre. Dar firul acesta, țesut din speranță, răbdare, credință și iubire, e singura garanție că ieșirea există.

Poarta de intrare nu face altceva decât să amintească: indiferent de zidurile labirintului, există înăuntrul nostru o lumină care nu se stinge. Nu există siguranță, nu există ghid exterior: fiecare pas trebuie să fie trăit pe viu, cu toate greșelile și revelațiile lui. Asta face ca această carte să nu fie un simplu traseu literar, ci o inițiere

a sufletului.

Labirintul fizic – Șoptiri din labirint

Primul spațiu este cel al materiei, al zidurilor înalte. Șoaptele sunt încă diafane, plutitoare, dar ecourile lor răsună dureros. Tot ce trăim aici este palpabil: mișcarea, lumina, greutatea pietrei. Totuși, în spatele concretului se simte deja frisonul altor realități.

1."Curriculum Vitae” nu e un inventar de diplome, ci o hartă de început — aici se stabilesc coordonatele

geografice (Valea Șuligii) și simbolice (radioul cu patru butoane albe, haiducii bunicului, basmele, Biblia,cărțile). Este inocența originară — un univers mic, dar luminos — urmată de descoperirea că lumea e mai vastă și mai întunecată decât părea.

2."Jurnal" e primul pas conștient în labirint. Poetul se află în fața unei realități care îl depășește. Nu o mai poate controla prin gesturi sau forță. De aceea apare aici pentru prima oară Jurnalul. Este un gest de salvare: mintea încearcă să fixeze, să explice, să reducă necunoscutul la ceva scris, lizibil. Jurnalul devine un "toiag cu peniță", sprijin pentru a merge prin necunoscut.

Incercarea de a scrie, de a explica, de a adapta mintea la o lume prea vastă și greu de cuprins face ca jurnalul sa nu fie doar o simplă notă de călător, ci un act de supraviețuire.

3."Cântec de sare" e prima rugăciune a acestui drum. Cărarea strâmtă, ținută cu dinții și sudoarea palmelor, e singurul fir pe care îl recunoști ca fiind al tău. Îl vei regăsi mai târziu, în "Semn de carte", sub forma demnității care nu s-a pierdut.

4. "Joc de copil" marchează deja prima pierdere: sufletul-copil, înălțat de joc și constelații, vândut zilnic pentru supraviețuire

5."Cântec în picioare" este călătoria

cu spatele înainte, taxată la fiecare pas, cu un bilet prea scump.

6."Cântec mocnit" îngroapă vocea sub vreascurile zilelor și nopților, dar păstrează jarul — încă nu e stins, doar acoperit.

7."Printre flori" e prima mare intersecție: revelația că, poate, am fi fost altfel dacă lumea era altfel; și că oamenii nu te învață să fii floare, ci soldat. De aici începe clar conștientizarea conflictului dintre ceea ce ești și ceea ce ți se cere să fii.

8-9"Cântec de zi" și "Cântec de seară" sunt două cercuri care se strâng: ziua, cărarea de tăceri; seara, pumnul strâns pe câteva hârtii aruncate de

zarafi pe "aurul vieții" — temă care va răsuna din nou în labirintul mental.

10."Panta rhei" este punctul de cotitură: conștientizarea temporaritatii și că frumusețea e sortită să ajungă doar "o mână întinsă".

11."Gând rebel" e prima încercare de spargere a cercului: dorința de a renunța la toate rolurile.Energia e vie, dar e tot prizoniera luptei cu zidurile.Deschide poarta rezistenței interioare: nu prin țipăt, ci prin refuz, prin noaptea trăită până la filtru, fără promisiuni pentru mâine.

12."Semn de carte" e primul bilanț: tot ce a rămas din drumul lung este firul demnității, drumul din "Cântec de

sare" păstrat ca marcaj pentru alții.

13."Cu mâinile goale" nu e încă rezolvarea finală, dar e un pas important: labirintul nu poate lua ce nu ai.Nordul sensului e găsit : "Oricum ar fi, Viața e frumoasă!" — singurul reper stabil.

14."Panorama" e prima distanțare reală de dramele personale.
Labirintul începe să fie văzut de sus, nu doar din interior,fapt care schimbă perspectiva

15."Refren cu oameni mari".Se reface conexiunea cu Copilul interior.
E o privire critică asupra "maturității" impuse de sistem.

16."Lui Ego" – Demascarea gardianului interior

Adevăratul paznic nu era zidul, ci ego-ul care ne vinde, negociază și impune reguli false.
E un moment de recunoaștere a obstacolului real.
In confruntarea directă cu gardianul interior, sistemul e personificat în sinele care negociază, vinde, cumpără, interpretează greșit — și îți răpește sensul.E momentul când realizezi că mare parte din captivitate era interioară.
În fapt, "Lui Ego" e confruntarea cu minotaurul: nu-l ucizi, ci îi vezi adevărata față — nu e un "chivot al legământului",cum părea,ci o cutie plină cu "greieri închiși":cântece

preluate, valori împrumutate.
Și, odată ce iluzia cade, lanțul cade și el.

17."Cântec în șoaptă" devine acea formă de revoltă care nu mai consumă energie pe ziduri, paznici sau porți, pentru că nu le mai recunoaște autoritatea. Nu înseamnă "am ieșit din labirint", ci "labirintul nu mă mai poate ține, chiar dacă rămân în el".
Asta e poziția cea mai liberă posibilă: nu negi realitatea zidurilor, dar îți creezi propriul cer deasupra lor.
Practic, devine un final care reconfigurează întreg traseul anterior, îți dai seama retroactiv că toate încercările de ieșire nu erau neapărat necesare — libertatea era o schimbare

de raport, nu de loc.

Decizia de a trăi "în lume" ca șoaptă arată o atitudine discretă, delicată, atentă, dar nu mai puțin vie sau puternică — o prezență care se afirmă fără să strige, care păstrează intimitatea și autenticitatea iar refuzul "urletelor" semnalează o distanțare de orice formă de conformism agresiv sau de nevoia de validare prin zgomot, prin manifestări exterioare ostentative. E un mod de a fi în care tăcerea, subtilitatea și onestitatea interioară capătă forță.
Revolta autentică nu e un țipăt, ci o șoaptă constantă — un refuz calm, dar ferm, de a te supune "ofertei sociale" care vrea să te modeleze după reguli stridente.

E o rezistență interioară care se exprimă prin simpla prezență, prin a rămâne fidel propriei esențe, indiferent de presiunea exterioară. "Sunt cântec in șoaptă...Atât." devine astfel un manifest al libertății interioare: fără să strigi, fără să te impui agresiv, dar și fără să cedezi vreodată.

"Șoptirile" reprezintă o alegere existențială: nu revolta zgomotoasă, nu acceptarea alienantă a "urletelor" haitei sociale, ci o revoluție tăcută, continuă, o prezență calmă și autentică în lume. Este o formă de rezistență la mecanismele impuse, o mărturie a unui "a fi" care refuză să fie redus la roluri sau măști.
Aceasta determină o adevărată "iesire

din labirint",o devărata eliberare: nu mai e nevoie de strigăt, nici de bătălii, nici de fugă.
E libertatea de a trăi în labirint după regulile proprii, pentru că labirintul nu mai are nimic de oferit ca să te țină captiv.
Nu e nevoie să distrugi labirintul — îi iei puterea ignorând regulile lui.Libertatea asumată în interior, chiar dacă trupul rămâne în același spațiu.
E victoria fără spectacol, dar cu o forță enormă — cea mai înaltă formă de revoltă.

Labirintul emoțional – Șoapte de lut

Dacă în planul fizic șoapta plutea și se frângea în ziduri, aici ea se întrupează.

Emoția nu mai este metaforă, ci carne, sânge, reacție chimică.
Dorul nu se mai exprimă, ci se trăiește în trup. De aceea iubirea devine rană, dorul devine mahmureală, distanța devine tăietură. Trupul celuilalt nu e doar prezență, ci limbaj.
Aceasta este alchimia centrală a volumului: transformarea șoaptei din idee în materie.
Versul „încerc să urlu... dar sfârșesc a geme” arată clar această tensiune: cuvântul nu mai iese în lume, el se frânge și se scufundă în lut. Dar în aceeași clipă se aprinde și germenele transfigurării: „simt gust de sânge!... ochii mi se-aprind!”. Din suferință se naște focul interior.

Labirintul emoțional e, aparent, static

— nu zidurile se mișcă, ci ființa se topește și se reconstruiește în sine. În fapt, aici se decide destinul drumului: dacă șoaptele rămân carne care doare, sau dacă ard și devin lumină. Ea anunță trecerea către viziune, dar încă rămâne legată de suferința și dorința trupului.

1"Șoapte de lut".Intrarea în labirint se face printr-o declarație de durere: iubirea nu mai e în zbor, ci în lut. Tot ce e frumos – floarea, vara, povestea – doare. Șoapta nu mai e ușoară, ci apasă: devine materia însăși a ființei.

2. "Floare de ceară".Se deschide ritualul dăruirii imposibile. Totul arde și se stinge. Poezia e încercarea zadarnică de a salva iubirea prin

ofranda totală:"țărâna mea", "aripa de hârtie", cu "poemul neatins", cu "icoana ochilor". Încă mai există speranța de a opri arderea, dar ea se topește, se consumă... șoaptele ard, se topesc, devin ceară și sânge.

3. "Cântec de dragoste".Se invocă iubirea direct. Strigătul nu mai este filozofic, ci intim: o chemare către căldura trupului, către brațe, către sărut. Deja simțim că acest labirint e mult mai visceral decât cel fizic. Aici nu e despre drumuri, ci despre piele, buze, somn și atingere cosmică.

4."Dragei mele".Iubirea e rugăciune și jertfă. "Chiar de-mi vei fi cunună de lauri și de spini"– aici apare acceptarea totală a durerii ca parte a

iubirii. Spre deosebire de fizic, unde "calea" era trudă, aici "calea" e asumarea rănii.

5."Cântec de veghe".Intimitatea devine grea. Nu mai e vis diafan, ci oboseală și veghe. Cel iubit nu adoarme, nu tace, cere mereu. Viața, cu toate greutățile ei, intră în pat. Șoaptele nu mai adorm, ci scâncesc. Iubirea devine insomnie.

6."Cântec de dor".Dorul adâncește labirintul. Trupul celuilalt e departe, rămâne doar țărâna și visul. "Mă sting de dor puțin câte puțin" – aici șoapta devine consum, stingere. Dacă în labirintul fizic te ținea drumul, aici te ține doar dorul, care nu hrănește, ci arde.

7."Cântec singur".Apare singurătatea deplină: "poarta-nchisă, casa-i părăsită". Șoaptele se răresc, inima obosește să mai bată către celălalt. Labirintul se întunecă.

8."Cântec de mahmur".Distanța devine mahmureală. Îndrăgostirea a lăsat în urmă un gol și o suferință ce seamănă cu beția trecută. Nu mai există nici exaltare, nici claritate, ci doar gustul amar al unui "ecou care sapă în carne".

9."Cântec de pribeag".Se revine la imaginea labirintului-fizic, dar transpusă în inimă: "de când nu ți-am mai scris", "doar ecoul gândurilor mele". Aici se simte clar: instrucțiunile moirelor din zorii vieții nu mai ajung.

Niciun răspuns nu se întoarce. Pereții sunt acum de tăcere.

10."Cântec de departe".Un pas de cotitură: iubirea devine amintire păstrată ca "o carte ascunsă la sân". Din dor se face relicvă. Departe, dar păstrată. Aceasta e o etapă a muzeificării iubirii – de la trăire vie la chip purtat în suflet.

11."Cântec de toamnă".Toamna iubirii: frunzele cad, cuvintele se veștejesc, iubirea devine strigoi. Finalul e devastator: „Fost-am odată amândoi UNUL... azi suntem doi.” E punctul de ruptură definitivă.

12."Cântec din adâncuri".Punctul cel mai jos al labirintului. Șoapta e acum

gemet. "Încerc să urlu... dar sfârșesc a geme". Nu mai există transfigurare prin cuvânt. Totul e rană, sânge, scâncet. Și totuși – apare lumina: "ochii mi se-aprind!" Aici e ieșirea emoțională: nu prin voce, nu prin cântec, ci prin privire incandescentă.

Labirintul emoțional este o coborâre în lut, unde șoapta nu mai e ecou, ci durere palpabilă.
Se pornește din iubirea tandră și arzătoare (1–4), se trece prin veghe, dor și singurătate (5–7), se ajunge la mahmureală și pribegie (8–9), apoi la relicvă și toamnă (10–11), pentru ca în final (12) să se atingă focarul durerii.
Și totuși, din această rană, din acest

lut, răsare focul: ochii care ard. Aici nu mai e nevoie de cuvânt, pentru că privirea luminează mai mult decât șoapta.

Dacă în labirintul fizic ieșirea era prin refuzul zgomotului social, în labirintul emoțional ieșirea se conturează prin metamorfoza șoaptei: din durere și greutate, ea poate deveni lumină. Asta e cheia: în labirintul emoțional nu mai există "cuvânt" ca punte. Șoapta nu mai caută să fie înțeleasă, nici nu mai e ecou în ziduri. Ea devine însăși materia ființei – lutul care plânge, arde, geme. Și tocmai aici e paradoxul: pentru că nu mai poate fi tradusă în limbaj, șoapta se transformă în alt registru – vizual, incandescent.

De aceea finalul din "Cântec din adâncuri" e decisiv: "Simt gust de sânge!... ochii mi se-aprind!".
Nu mai e voce, ci foc în privire.
Nu mai e șoaptă în lut, ci flacără în ochi. Nu mai e implorare, ci prezență incandescentă.
Asta înseamnă că ieșirea din labirintul emoțional nu se face prin cuvânt, ci prin privire. Privirea devine lumina care înlocuiește șoapta...care devine un alt fel de șoaptă,de limbaj.
Aici este momentul de naștere a luminii. Nu prin strigăt (care ar fi doar un alt ecou al labirintului fizic), ci prin ardere lăuntrică.

Șoapta, care părea sortită stingerii , devine flacără. Ochii aprinși sunt primul semn al opaițului — lumina

care nu mai vine din afară, ci se naște dinăuntru.
Așadar, aici, în lutul emoției, se produce alchimia:trup → rană → șoaptă grea → privire incandescentă → lumină.Și această lumină e cea care va hrăni opaițul de la final, făcând din întreg volumul nu doar o coborâre prin labirinturi, ci o genealogie a Luminii.

Fizic: șoapta e un act de rezistență — te menține în picioare împotriva labirintului, chiar dacă e slabă, chiar dacă e stinsă de ziduri.
Emoțional: șoapta e un act de transfigurare — nu mai caută să iasă spre afară, ci se mistuie în lut și se reaprinde ca lumină.
Fără acest punct, „fumul” și

„distilarea” ulterioară nu ar fi posibile, pentru că abia aici energia latentă devine forță vie.

După cele două labirinturi, avem o genealogie a Luminii:-întâi o șoaptă care supraviețuiește (fizic),
-apoi o șoaptă care se aprinde (emoțional)
-,tăciunele("fărâma de lumină din tăciune"-mental) și,abia după aceea, opaițul,care devine călăuză universală (spiritual).

Labirintul mental – Șoapte târzii

Intrarea în labirint e marcată de "Poezie" , ca "rouă-n floare de hârtie", vis și duioșie care doare. Apare deja formularea clară că limbajul devine produs de distilare alchimica: rouă,picătură,strop .
Poezia e aici "materia mentală" din care se construiește tot labirintul iar limbajul nu mai e realitate, ci fluid instabil, între revelație și delir.

2."Pastorală"

Imaginea păstorului e cheia: gândurile sunt turme, hrănite cu apă vie și purtate spre piscuri. Deja nu mai e reacție sau emoție, ci proces mental: ordonare, hrănire, conducere. Dar peste toată această ordine planează neliniștea toamnei, golirea munților.

Aici se arată fragilitatea construcțiilor mentale: pot să crească, dar și să se prăbușească, lăsând doar fum și dorință de întoarcere.

3."Balada celor Șapte" e o

coborâre în copilăria gândurilor: șapte fii ai ploii și ai vânturilor — fragili, subțiri ca trestiile, "prea gânditoare". Umbra lor e rară, firavă. Tot ce dețin e comoara viselor, adică rodul mentalului e bogat în frumusețe, dar sărac în substanță "hrănitoare". E aici un avertisment: labirintul mental, oricât de înflorit, rămâne fragil, lipsit de puterea de a susține viața concretă.

4."Cântec de fum"

Apogeul primei secțiuni: gândul pâlpâie pe suflet de ceară, se prelinge

în cerneală, devine fum care urcă spre stele. Aici vedem cum mentalul arde, mistuie, transformă — dar lasă în urmă doar fum și cenușă. Întrebările sunt multe, răspunsurile puține, iar unica urcare posibilă este aceea a fumului, ca ofrandă.
Această imagine e fundamentală: gândul nu rămâne materie stabilă, ci se volatilizează, se arde. Labirintul mental este, prin esență, arderea de sine prin gând.În acest spațiu, șoaptele nu mai cer doar răbdare (ca în fizic) sau dăruire de carne (ca în emoțional), ci acceptarea fragilității mentale: tot ce construiești poate fi doar fum.
Dacă primele patru poeme fixau materia mentalului (rouă, fum, umbră), acum intrăm într-o zonă mai densă,

ritualică și gravă: aici gândurile nu mai sunt doar joc sau vis, ci se transformă în taine, blesteme, semințe și cicatrici.

5."Cina cea de taină"

Un poem-ritual: ziua se transformă în potir, iar calimara strânge lacrimile ca vin nou și vechi. Mentalul devine aici liturghie interioară — fiecare gând ars, fiecare lacrimă devine ofrandă. Nu mai e doar poezie sau fum: e un act sacral, unde mentalul se preschimbă în anafură. Aici se vede cum gândirea devine deja rugăciune, jertfă.

6."Șoapte târzii"

Poemul care dă titlu ciclului.
Toamna devine simbolul declinului mental: vara (lumina, inspirația, prospețimea) a plecat, iar mentalul

rămâne să "mituiască trecutul cu treizeci de arginți".
Mentalul e acum un loc al vinovăției, al trădării, al oboselii. Dar și al lucidității amare: șoaptele târzii sunt șoapte ale sfârșitului, care prevăd lunga iarnă.

7."Jurnal (după Edgar Allan Poe)"
Aici mentalul se oglindește în simbolul corbului: obsesia neantului ("niciodată!"). Și totuși, chiar sub această pecete sumbră, încolțește sămânța visului. Labirintul mental e plin de ziduri negre, dar chiar și acolo se poate aprinde un surâs,chiar dacă "luat pe datorie".

E lecția paradoxului: mentalul nu se salvează prin certitudine, ci prin micile

iluzii, prin îndrăzneala de a visa în ciuda refuzului corbului.
Aici reapare jurnalul.
Dacă în labirintul fizic jurnalul încerca să explice lumea,realitatea fizica, acum încearcă să aducă mintea la realitate, să o lege din nou de pământ. Halucinația nu e un eșec, ci un pas intermediar: lumina nu mai e doar vedere, ci un pas spre viziune.

De aceea, șoaptele sunt numite "târzii": pentru că procesul mental vine întotdeauna cu întârziere față de clipa trăită. Mintea încearcă să înțeleagă după ce trupul a purtat și sufletul a ars deja. Dar tocmai această întârziere face posibilă cristalizarea: focul devine fum, iar fumul se poate ridica spre cer.

8."Povestea celor șapte"

"Tot mai rar" — leitmotiv al epuizării. Mentalul e aici locul unde gândurile, bucuriile, rugăciunile se sting, devin palide. Cei "șapte" (ecou al baladei anterioare) sunt acum cicatrizați, riduri vii, umbre ale copilăriei. Dacă la început erau fii fragili ai ploii și vântului, acum sunt marcați de trecerea timpului: inocența lor s-a transformat în cicatrice.Astfel, labirintul mental e mai puțin un loc al construcției și mai mult al arderii și al consumului de sine. El e alunecos nu pentru că e gol, ci pentru că orice structură pe care o ridici se preface în fum, în rugăciune, în amintire, în cicatrice.

9."Dacă"

Un poem testamentar. O recunoaștere a condiției umane în toată fragilitatea și noblețea ei.
Aici, mentalul se transformă în judecată de sine: nu mai e doar vis sau jertfă, ci inventar al eșecurilor și biruințelor mici. Însă nu prin abstracțiuni, ci prin concretețea vieții: cruce purtată, cuib părăsit, grâne semănate.
Revelația: a fi om înseamnă să treci prin toate acestea, fără să fugi.

10."Cărările mele"

Un poem al traseului personal.
Mentalul se vede pe sine ca drum: bătut de ploi, străbătut de pași, dar niciodată înapoi. Aici apare tema luminii: opaițul de gânduri, razele de

stele purtate mai departe de căprioare, de natură.
E imaginea cea mai limpede a memoriei mentale: ce-ai strâns nu e doar al tău, ci devine hrană, apă vie pentru alții. Gândurile se transformă în lumină transmisă.

11. "Cântec clipei"

În finalul labirintului mental, după ce pașii au străbătut materia, emoția și visul, poetul ajunge la punctul zero al existenței. Aici, totul este negat: zbuciumul fizic, văpaia emoțională, noianul de visuri. Tot ce părea esențial, fundamental, se dovedește iluzoriu, sortit dispariției. „Nimic n-a rămâne...” – verdictul cade rece și definitiv. Nu doar omul e efemer, ci și stelele: „și stelele mor... de Chronos

încet devorate... / ne-om stinge și noi,
în vânt, lumânări tremurate.”

În acest moment, cititorul ar putea simți că nu mai există ieșire, că labirintul se închide peste sine. Dar exact atunci se produce marea răsturnare. Din golirea totală, din ruina tuturor labirinturilor, se ivește o revelație simplă, limpede: „Ce mare e Clipă!... și cât de mărunte sunt toate!”

Clipa nu mai e doar un timp mic. Ea devine esența trăirii, adevărul care scapă oricărei negații. Totul se stinge, dar Clipa – această străfulgerare de prezență – e mai mare decât visurile, durerile și stelele.

„Cântec clipei” este răscrucea tuturor

labirinturilor. Aici, efortul fizic („nisipul cu trudă și-ardoarea cernut”), zbuciumul emoțional („văpaia ce-a ars în privirile noastre”) și rătăcirea mentală („noianul de visuri cât cerul de-albastre”) se întâlnesc într-o singură constatare: „nimic n-a rămâne!”

Însă acest „nimic” nu e un gol, ci un prag. În arderea lui, se consumă cenușa zbuciumului și rămâne aprinsă doar scânteia esențială: Clipă. Ea nu mai este un fragment al timpului, ci revelația timpului însuși – singura realitate pe care Chronos nu o poate devora, pentru că există numai în intensitatea trăirii.

De aceea, „Cântec clipei” marchează o

schimbare de orientare. Dacă până aici Nordul dobândit în labirintul fizic era un reper exterior – „oricum ar fi, Viața e frumoasă” –, acum acest Nord se mută în însăși esența clipei. Nu mai e o consolare generală, o formulă împotriva disperării, ci o descoperire vie: Acum – Sunt – Aici.

În acest moment de revelație se naște opaițul. Flacăra mică nu se aprinde nici în ziduri, nici în doruri, nici în gânduri, ci exact în această străfulgerare: „ce mare e Clipa!... și cât de mărunte sunt toate...”

De aici încolo, drumul nu se mai sprijină pe hărți exterioare, ci pe lumina lăuntrică a clipei trăite. Este clipa în care călătorul înțelege că nu

mai are nevoie de firul Ariadnei, nici de spargerea zidurilor, nici de ieșiri spectaculoase – pentru că opaițul, scânteia esențială, s-a născut chiar în el.

Această revelație nu aduce o mântuire instantanee. Ea nu este liniște finală, ci începutul unei noi orientări. Dacă până acum Nordul era un orizont exterior, o busolă spre frumusețea generală a Vieții, acum direcția se întoarce spre interior: sacralitatea fiecărei clipe trăite. Nordul se mută din trecut sau viitor în Acum-Sunt-Aici.

De aceea, versul final – „ce mare e Clipa!... și cât de mărunte sunt toate!” – marchează adevărata naștere a opaițului: lumina mică, dar

inepuizabilă, care arde din propria-i prezență. Nu mai e nevoie de generalizări sau de consolări abstracte. Este suficientă această clipă, purtată ca un foc sacru în întunericul labirintului.

Aici se descoperă adevărul ascuns al drumului: că nici acumularea, nici victoria, nici zidirea nu dau sens vieții, ci trăirea clipei ca dar, ca ofrandă. Din această recunoaștere se naște opaițul – flacăra mică, dar vie, purtată mai departe ca merinde de drum. Fără el, totul s-ar fi stins în cenușă. Cu el, zbuciumul se transfigurează în lumină.

12."Cântec pentru Geea"

Volumul Ofrandă se încheie formal cu Cântec pentru Geea, însă sensul său

depășește granița paginilor. Tot ceea ce urmează — Post Scriptum și Epilog — nu mai adaugă povești noi, ci reverberează, ca niște unde de ecou, labirintul deja parcurs. Sunt respirațiile târzii ale unei călătorii interioare, care oferă cititorului cheia transformării finale.

Cântec clipei" încheie labirintul mental in ton de apocalipsă: „nimic n-a rămâne!". Toată demnitatea cultivată intre ziduri, flacără din priviri sau viziunea mentală se dovedesc sortit dispariției. Dar în acest gol se aprinde revelația: „Ce mare e Clipa!... și cât de mărunte sunt toate!"
Această străfulgerare schimbă totul. Clipa nu mai e un fragment al timpului, ci devine esența trăirii –

intensitatea pură care nu poate fi devorată de Chronos. A trăi clipa înseamnă a spune „Sunt”. Dar ființa care trăiește are nevoie și de un loc: „Aici”. Astfel se naște triada salvatoare: ACUM – SUNT – AICI.

Și pentru că Aici nu este un spațiu abstract, ci Pământul viu, sacralitatea clipei se revarsă asupra lui.
Geea încetează să mai fie doar fundal inert și se transformă în suportul mântuitor al ființei: Arca ce poartă viața prin potopul de cer.

De aceea, „Cântec pentru Geea” începe cu exclamația:
„Pământule drag! — arca mea călătoare prin potopul de cer!”

Nu este doar o metaforă, ci consecința firească a revelației din „Cântec clipei”. Sacralitatea clipei se transferă spațiului care o susține. Pământul devine Graalul, altarul, vasul salvator în care ființa își depune rătăcirile, transformându-le în ofrandă.

Astfel, „Cântec pentru Geea” este pragul dintre zbucium și rugăciune. El închide labirintul mental nu prin argument sau teorie, ci prin predare: ființa își așază viața în mâinile Pământului și recunoaște sacralitatea solului pe care calcă.

Fără această reconciliere cu Geea nu ar fi fost posibil pasul următor, rugăciunea din Post Scriptum. Căci doar după ce pământul primește,

cerul poate binecuvânta.

Dar acest refugiu nu e finalul drumului. Poetul simte nevoia unei împăcări totale:
își cere iertare pentru toate „rătăcitele poteci” — zbuciumul fizic („ruga mea udă”), tremurul emoțional („pâlpâirea scurtă și rară”), frământarea mentală („gândurile calde și reci”). Nu pentru că ar fi greșit să fi suferit, ci pentru că în fața sacrului, chiar și suferința devine mică, trecătoare. Iertarea e o renunțare la judecată și la încrâncenare, o dorință de a intra curat, fără resturi de revoltă.
A cere iertare aici nu înseamnă a se învinui, ci a-și lăsa întreaga povară în mâinile Pământului, a se dezbrăca de judecată și de revoltă, pentru a putea

merge mai departe curat.

Expresia „iartă-mi gândul născut porumbel” are o forță aparte. Porumbelul este simbol al zborului, al evadării, al dorului de libertate. Poetul cere iertare pentru visul de a fugi din labirint fără a trăi lecțiile lui. El recunoaște că a dorit, uneori, să sară peste rănile drumului, dar înțelege acum că tocmai aceste rătăciri l-au adus la revelație. Prin urmare, iertarea este o predare: chiar și visul-porumbel este încredințat Geei.

Astfel, „Cântec pentru Geea” nu este doar o rugăciune de iertare, ci un act de împăcare totală cu propria viață.

In momentul în care poetul înmânează Pământului "Ofranda" („cărarea palmelor mele”-arhitectura din spatele poeziilor și „șoaptele triste, duioase, rebele”-poeziile in sine), Arca nu mai e doar un refugiu.Prin ofrandă, relația se schimbă: Geea nu mai e doar vasul care îl salvează, ci devine cale de trecere. „Podul peste râuri de stele” înseamnă o ridicare — de la orizontala supraviețuirii, la verticala comuniunii.

Abia acum se produce schimbarea: Arca devine Pod – „podul meu peste râuri de stele”.
Geea nu mai e doar adăpostul care salvează, ci devine puntea de trecere spre Cer.

De aici, pragul către Post Scriptum se deschide firesc.
Dacă până acum existase dorința de a zbura, de a evada, acum totul se încredințează Pământului. Fugile se dizolvă, iar în locul lor vine respirația: inspir și expir, unirea deplină cu lumea.

„Cântec pentru Geea” este momentul în care călătorul înțelege că salvarea nu e deasupra, în evadare, ci aici, în contopirea cu Geea. Din această împăcare se naște liniștea rugăciunii.

Post Scriptum – pragul

Primul Post Scriptum marchează

trecerea de la ofranda depusă în mâinile Pământului la un gest de respirație cosmică.Nu mai e zbuciumul zidurilor, nici arșița dorului, nici neliniștea halucinațiilor – ci respirația simplă a existenței:"inspir: întreaga lume se cuibărește-n mine... / expir: cu-ntreaga lume, în lume mă topesc...” exprimă o contopire cu universul, în care omul nu mai este individ, ci parte dintr-un flux nesfârșit. Această respirație simplă nu mai poartă neliniștea labirinturilor, ci pacea unei acceptări totale. Nu este resemnare, ci plenitudine: a trăi nu mai înseamnă a câștiga sau a pierde, ci a fi prezent, întreg, în ritmul lumii.

Poetul nu renunță la drum, ci îl asumă fără grabă și fără frică. Fiecare pas

devine dar, fiecare clipă – ofrandă.

Astfel, Post Scriptum-ul e pragul către transfigurare. El arată că adevărata ieșire din labirint nu e spectaculoasă, ci discretă: o respirație, o mulțumire, un pas. E momentul în care opaițul – lumina mică aprinsă în Cântec clipei – arde acum constant, liniștit, ca merinde de drum.

"Post Scriptum II”

Aici rugăciunea devine explicită. Poetul își predă ființa Părintelui: „Primește de la mine umilul meu pământ — ofrandă — rugăciune de viață și de moarte”. Este actul suprem de predare, în care zbuciumul devine

recunoștință, iar existența — dar.
Se revelează aici paradoxul labirintului: el nu a fost niciodată o închisoare din care trebuia să evadezi, ci un traseu menit să te conducă spre acest gest de încredințare. Iar adevărata ieșire nu este în afară, ci înăuntru: în clipa în care accepți să devii tu însuți ofrandă.

În Cântecul de răscruce, umbra grea a neputinței se topește în rugăciune. Nu mai e lupta de a înfrunta Minotaurul, nici durerea de a purta tăceri în trup, ci o aducere a ființei în fața Părintelui: "Sunt doar ceea ce merit... și merit tot ce sunt..."

Se recunoaște aici marele paradox al

labirintului: el nu este un drum de ieșire, ci o cale de transfigurare. Nu contează zidurile, nici capcanele, nici iluziile – ci doar modul în care ființa a învățat să respire, să mulțumească și să se așeze ca ofrandă.

"Post Scriptum III”

Ultimul Post Scriptum („Inscripția pe urma unui pas”) este testamentul spiritual. Aici se adună înțelepciunea întregii călătorii: chiar și atunci când totul se prăbușește, există încă un pas. Nu un salt spectaculos, nu o izbândă vizibilă, ci un pas mic, simplu, care te duce mai departe.
Această pedagogie a pasului este, de fapt, moștenirea cea mai prețioasă: cu răbdare, cu iertare, cu haina tăcerii,

viața poate continua, iar fiecare pas, oricât de mic, devine o inscripție lăsată „pentru acei ce vin în urma ta”.

Post Scriptum-ul este, deci, ieșirea din toate labirinturile. Nu mai e nevoie de șoapte, nici de cântece, nici de jurnale. Totul se adună în câteva gesturi simple: respirația, mulțumirea, pasul următor.

Dacă începutul volumului era tensionat de întrebări și zbucium, finalul aduce o liniște aproape cosmică, în care omul se recunoaște drept parte din lume și, totodată, parte dintr-un sens mai înalt.
Este semnul că "opaițul" s-a aprins deplin: lumina care nu mai arde ca foc

orb, nici nu se stinge în fum, ci luminează pașnic drumul.

Epilog – Opaițul

Epilogul e clipa în care călătorul, obosit, dar împăcat, își strânge la piept întreaga călătorie. Nu mai caută ziduri, nu mai scrie jurnale febrile, nu mai cere răspunsuri. Își recunoaște "fărâma de lume" — mică, fragilă, dar minunată. Înțelege că tot ce a purtat — ceruri, lut, lacrimi, fluturi, vise — e și virtute, și vină, dar mai ales dar.

"Suprema mea virtute... și singura mea vină..."— aici se topește toată tensiunea dintre mândrie și smerenie, dintre căutare și limită.

Viața nu mai e un labirint de ieșit, ci un opaiț de purtat.
Opaițul nu promite ieșirea din labirint. Dar arată că drumul are sens prin felul în care este parcurs. El este moștenirea interioară: scânteia care se naște în tine și pe care nimeni nu ți-o poate lua.

Dacă Post Scriptum-ul era pragul, Epilogul este deschiderea spre cosmos. Lumea personală se ridică la scară universală: o fărâmă de tină purtată prin constelații. Nu mai e "cenușă și fum"(din labirintul mental), ci lumină care rămâne: „merindea mea de drum”.

Epilogul împlinește ciclul:-Din labirintul fizic (pietre și ziduri) rămâne

demnitatea.
-Din labirintul emoțional (trup și dor) rămâne focul ochilor.
-Din labirintul mental (halucinații și cuvinte de fum) rămâne viziunea.
-Din Post Scriptum (rugăciunea) rămâne pacea.
Și toate acestea sunt reduse la opaițul mic, lumina intimă, singurul adevărat "Eden" pe care omul îl poate duce cu sine.

Epilogul nu mai e doar o încheiere, ci o ieșire din timp.
Dacă începutul volumului era în noapte, printre ziduri, sfârșitul e în cosmos, cu pași mici de lut și ochi aprinși de stele. Labirinturile nu au fost doar obstacole, ci trepte.

In loc de concluzii...

Ofrandă nu este doar o carte de poezie. Este un traseu divinatoriu, o punere în cuvinte a ceea ce viața însăși șoptește atunci când cineva are curajul să o asculte. Poezia, dacă este autentică, nu inventează — ci dezvăluie. Poetul nu construiește frumuseți artificiale, ci intră pe frecvențe adânci,iar viața doar își rostește adevărul prin el.

De aceea, Ofrandă nu trebuie citită ca un exercițiu estetic, ci ca un drum inițiatic. Cine intră aici nu intră într-o carte, ci într-un labirint viu. Și fiecare labirint — fizic, emoțional si mental — este o încercare nu pentru imaginație, ci pentru ființă.

La început, totul pare apăsător, străin, cu legi aspre și cărări rupte. Dar, pas cu pas, cititorul descoperă că nu există ziduri de netrecut. Există doar o pedagogie a vieții, care te aduce până la marginea durerii pentru ca apoi să-ți arate izbânda. Călătoria poetului devine astfel o călătorie a fiecăruia dintre noi.

„Adevărul nu e Frumos, e Perfectibil.” Frumosul orbitor e o capcană; ceea ce e „prea frumos ca să fie adevărat” e de obicei o iluzie. Dar ceea ce este adevărat se arată imperfect, în devenire, ca viața însăși care învață și se transformă. Poezia devine atunci nu un refugiu din fața vieții, ci chiar viața în forma ei cea mai pură: o

ofrandă.

Din această perspectivă, Ofrandă este o carte a Vieții. Nu pentru că ar explica viața, ci pentru că o lasă să se exprime. Ea arată că adevărul nu este o imagine fixă, ci o mișcare, o vibrație. Labirintul nu e un loc din care trebuie să evadezi, ci un spațiu în care înveți să locuiești. Și în mijlocul acestui labirint, se aprinde opaițul: lumina mică, dar vie, care nu promite ieșirea, ci arată că drumul are sens prin simplul fapt că este trăit.

În cele din urmă, aceasta este moștenirea volumului: că poezia nu aparține doar autorului, nici doar cititorului, ci Vieții însăși. Iar viața, chiar și cu umbre, zbucium și

prăbușiri, rămâne sacră. Pentru că în fiecare clipă, oricât de fragilă, poate răsări opaițul care să lumineze pașii noștri și, fără să vrem, să lase în urmă o dâră de lumină pentru cei care vin după.